

УДК 32:316.77(477)

ІНФОРМАЦІЙНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ: КОНТЕНТНО-ТЕМАТИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ

ОВЧАР Юлія,

аспірантка,

Львівський національний університет імені Івана Франка, Львів, Україна, yuliia.ovchar@gmail.com.

Вступ. У сучасному функціонуванні суспільства інформація є одним із ключових ресурсів співучасті в адаптивному та особистісному розвитку людини. У XXI столітті інформація постає не лише еволюційною, але й стратегічною цінністю суспільства, що перебуває у взаємодії внутрішньо- та зовнішньополітичних шляхів реалізації інформаційної політики та контентно-тематичному супроводі представлення у соціумі та є однією з важливих чинників забезпечення могутності держави. У результаті процесів інформатизації та технічної революції відбувається формування інформаційного суспільства.

Актуальність і мета. Дослідження функціонування інформаційної політики України щодо контентно-тематичної характеристики зумовлена зростаючим значенням інформації в сучасному суспільстві, особливо в умовах інформаційної війни, веденням інформаційно-психологічних операцій, цифрової трансформації та гібридних загроз, які функціонують у інформаційному просторі. Мета – проаналізувати інформаційну політику України щодо контентно-тематичної характеристики, визначити її ключові аспекти, механізми реалізації та впливу на суспільно-політичні процеси.

Методологія. Методологія дослідження базується на комплексному та системному підходах, що поєднує кількісні та якісні методи аналізу. Застосовано методи: аналізу та синтезу, індукції та дедукції, контент-аналізу та дискурс-аналізу.

Результати. Інформаційна політика України виконує низку ключових функцій, спрямованих на забезпечення інформаційного суверенітету та безпеки держави. Аналіз інформаційної політики України супроводжується серйозним промоційним представленням та контентно-тематичними характеристиками змістового наповнення інформаційного простору.

Висновки. Інформаційна політика України є комплексною та динамічною, що адаптована до сучасних викликів та сфокусована на підтримку демократичних цінностей. Сфера сучасного інформаційного функціонування зорієнтована на зміцнення національної безпеки, протидію дезінформації та формування позитивного іміджу держави у міжнародному інформаційному середовищі.

Ключові слова: *інформаційна політика, інформаційний простір, контент, медіа, промоція.*

Вступ. Інформаційна політика України є стратегічно важливою складовою державної політики. Функціонування інформаційної політики супроводжується принципами, методами та інструментами управління інформаційним простором щодо забезпечення доступу громадян до якісної інформації та протидії дезінформації. У сучасних умовах зростає значення інформаційної безпеки як елемента національної захищеності держави.

Актуальність дослідження. Сучасний інформаційний простір функціонує в результаті активності інформаційного процесу через продукування інформації. Розвиток її форм, зберігання засобів передачі здійснює свою діяльність у вигляді вербальної та

документальної комунікації, а це визначає найголовнішу мету – можливість у подальшому засвоювати повідомлення. Цілісність інформаційного простору забезпечується завдяки реалізації спеціальних функцій різноманітної інформації, які виникають у процесі розвитку. Більшість інформаційних явищ сучасного світу зародилися як засоби подолання інформаційних бар'єрів. Первинними інформаційними перешкодами є фізичні перепони на шляху руху інформації, найпоширенішими з яких є бар'єри дистанції і часу, а далі є перспектива виникнення навігаційно-пошукових, економічних, режимних, технологічних труднощів інформаційного функціонування. Дослідження інформаційної політики України щодо контентно-тематичних характеристик здійснено у прикладному компоненті, що є *новизною* у вивченні впливу зовнішніх факторів (воєнні дії, міжнародні інформаційні війни, ведення інформаційно-психологічної операції, кібератаки тощо) в інформаційному середовищі. В останні десятиріччя світ переживає стрімкий перехід від «суспільства індустріального» до «інформаційного суспільства», що стало головною передумовою кардинальних перетворень політичної, економічної, соціальної сфер життя.

Зв'язок авторського доробку із науковими та практичними завданнями дослідження відображено різноаспектно серед наукових праць останніх років. Висвітлення прийомів та засобів ведення й усунення негативних наслідків інформаційно-психологічних війн представлені у роботах Г. Почепцова, М. Сенченка, А. Лук'янова; питання значення, становлення та розвитку інформаційного простору, як середовища існування та поширення інформаційної війни, досліджували П. Орлов, Д. Дубов; питанням забезпечення оптимальної інформаційної безпеки держави в епоху глобальної інформатизації присвячені праці Б. Кормича, В. Ліпкана, М. Пахніна.

Мета дослідження – проаналізувати інформаційну політику України щодо контентно-тематичної характеристики, визначити її ключові аспекти, механізми реалізації та впливу на суспільно-політичні процеси. Відповідно до мети визначено такі *завдання*: з'ясувати роль і значення інформаційної політики у формуванні суспільно-політичних процесів; проаналізувати контентно-тематичні особливості інформаційної політики України; окреслити її основні напрямки функціонування; дослідити вплив інформаційної політики на суспільно-політичні процеси щодо формування громадської думки.

Методи дослідження. Методологія дослідження функціональних характеристик інформаційної політики України через призму контентно-тематичних характеристик базується на комплексному та системному підходах, що поєднує кількісні та якісні методи аналізу. Нами використовувались теоретичні методи аналізу та синтезу – для вивчення основних підходів до визначення інформаційної політики та її функціональних характеристик. За допомогою індукції та дедукції сформулювали загальні висновки на основі емпіричних даних. Також у дослідженні використовували метод контент-аналізу, за допомогою якого опрацьовували медіатексти. Застосувавши у дослідженні метод дискурс-аналізу визначали взаємозв'язок між головними меседжами та суспільною думкою. Застосувавши у дослідженні системний підхід ми розглядали інформаційну політику як комплексне явище, що базується на правових, політичних, суспільних та соціальних аспектах.

Результати й обговорення. Сучасний інформаційний простір виникає в результаті інформаційного процесу через створення інформації, розвиток її форм, зберігання засобів її передачі та існує у вигляді вербальної й документальної комунікації. Це визначає найголовнішу мету – дає можливість у подальшому засвоювати повідомлення громадськістю. За таких умов інформація не лише як стратегічний ресурс держави, а і як небезпечна зброя, потребує особливого захисту.

Дослідники С. Сірий та Ю. Турченко говорять, що «інформаційне суспільство неможливе без впровадження політики, спрямованої на формування інформаційної свідомості громадян. Інформаційна політика, яка виконує функцію об'єктивного

формування світоглядних позицій громадян, сприяє реальній фактологічній інформованості суспільства та надає всебічний аналіз та аналітичну оцінку процесам безпеки у світі» [10, с. 238].

Цілісність інформаційного простору забезпечується завдяки реалізації спеціальних функцій різноманітної інформації, які виникають у процесі розвитку. Більшість інформаційних явищ сучасного світу зародилися як засоби подолання інформаційних бар'єрів. Первинними інформаційними бар'єрами є фізичні перепони на шляху руху інформації, найпоширеніші з яких – бар'єри дистанції і часу, а далі є перспектива виникнення навігаційно-пошукових, економічних, режимних, технологічних тощо. Інформація та інформаційні процеси породили інформаційний простір, і в той же момент інформаційний простір можна розглядати як сферу перебігу інформаційних процесів, як середовище виникнення та функціонування всіх інформаційних явищ.

Закріплення України в міжнародному просторі як нової інформаційної держави, вимагає ефективного управління інформаційними ресурсами та елементами інформаційно-комунікаційної інфраструктури. Паритетну роль у цьому питанні відіграє й програма інформаційної політики держави. За словами науковців «Державна інформаційна політика є ефективним інструментом функціонування інформаційного суспільства та передбачає залучення до політичного життя різних соціальних груп, вільний доступ до влади та пріоритетні напрямки внутрішньої і зовнішньої політики. Демократизація держави, відбувається також і за рахунок державної інформаційної політики, що в свою чергу сприяє зміцненню громадянського суспільства, задоволенню інтересів його суб'єктів та захисту їх прав та свобод» [10, с. 238].

Інформаційна політика держави відповідає не тільки за захист національного інформаційного простору, його підсистем та ключових елементів від діючих ззовні та зсередини загроз, а й є одним із основних важелів забезпечення національної безпеки країни. За словами дослідника Б. Кормича «інформація, як і в багатьох інших сферах, відіграє вирішальну роль у діяльності владних інститутів» [2, с. 55] та продовжує науковець «політика держави та інформація – це настільки взаємопов'язані явища, які, насамперед, перебувають у діалектичному зв'язку процесі функціонування державно-правових інституцій» [2, с. 135-136].

Як свідчить історія, навіть функціонування потужних у минулому імперій, які зникли зі сучасної мапи саме через неможливість ведення ефективного управління на власній території та невідповідність власного інформаційного простору новим потребам медіасередовища. Проте постає питання інше, наскільки сучасна інформаційна політика України відповідає дійсності, тобто який рівень безпеки вона виправдовує насправді для суспільства. Оскільки «Здійснення цілеспрямованої державної інформаційної політики сприяє побудові інформаційного суспільства, яке розглядається цивілізованими державами як основа подальшого економічного, політичного і соціальнокультурного розвитку» [10, с. 239]. Для визначення функціональних характеристик інформаційної політики потрібно вивчити сутність та визначити оцінку інформаційних ресурсів щодо формування цілісного уявлення про стан та можливості розвитку суспільства, як національного ресурсу інформаційно-політичного представлення в медіасередовищі.

Тому варто звернути увагу на необхідності чіткого розуміння значення та проблеми сучасного стану українського інформаційного простору. Адже від його якості та відповідності стандартам залежить свідомість усього українського суспільства. Як зазначає дослідник М. Присяжнюк, «інформаційний статус держави, її представлення в світовому інформаційному просторі є часткою її політичної чи економічної ваги у світі. Немає держав, статус яких в інформаційній площині, суттєво відрізнявся би від статусу в інших площинах» [8, с. 14].

Окрім того важливим аспектом є показник, наскільки цей інформаційний простір є національним, тобто наскільки він відповідає та відображає ті національні риси

держави й демократичні цінності, в полі якої він знаходиться. Без перебільшення можна поставити наявність національного інформаційного простору другим за значимістю у шкалі соціальних цінностей після державної незалежності. Якщо інформаційний простір не є національним і не відповідає інтересам самої нації, то виникає питання, інтереси якої держави і нації воно захищає і до чого це приведе. Втрата інформаційного простору загрожує втратою державного суверенітету.

Медіа відіграють одну з важливих ролей у формуванні свідомості людини. Оскільки, структурують ієрархію потреб та цінностей та моделюють поведінку людини. Володіючи потужним маніпулятивно-управлінським потенціалом комунікаційна сфера загалом та медіа, зокрема, є серйозним інструментом впливу на маси. Медіа завжди були, є і будуть активними учасниками військових конфліктів, тим паче тих, в яких інформація використовується, як основний вид зброї – інформаційної. «В інформаційних війнах медіа використовують як вигідних посередників, які є основними джерелами одержання інформації, адже мас-медіа користуються популярністю та довірою аудиторії» [5, с. 30-32].

Тому варто розкрити сутність основних способів маніпуляції через медіа, які так чи інакше можуть впливати на людину. Насамперед таких способів існує безліч, і навіть у той час, коли країна не бере задіяна в інформаційній боротьбі на державному рівні, в її середині постійно точаться локальні інформаційні конфлікти, у яких безпосередньо беруть участь медіа. Вочевидь під час інформаційного протистояння основним завданням для агресора є вплив на інформаційне поле держави, яка зазнала атаки, тому при застосуванні медіа як зброї, найголовнішою метою є дезінформація населення.

Проте успіх подібного виду впливу залежить від того наскільки індивід залежний від інших джерел інформації. Найбільша загроза цього прийому в тому, що така навмисна подача інформації може маскуватися під нібито «справжню» точку зору медіа чи журналіста, і довести достовірність інформації буде складно. Наприклад, у 2008 році під час Російсько-Грузинської війни була сформована картина, яка створила відповідний сприятливий для Грузії образ жертви агресора та продемонструвала картинку страждань передовсім простих грузинів. Президент М. Саакашвілі зробив грамотний крок, виступивши англійською мовою й таким чином зарекомендував себе в образі європейського звичного для пересічних жителів Заходу політика. І тому їй надалі набагато складніше стало залишатися у миротворчих операціях, а тим паче заберегти такий формат.

Аналізуючи сучасне інформаційне середовище можемо визначити основні прийоми для маніпулювання свідомістю. Найчастіше використовують такий спосіб маніпуляції, як пряме перекручування інформації. Суть у тому, що зацікавлені особи намагаються дозувати правдиву інформацію. Не подавши певну кількість фактів або ж перекрутивши їх, можна показати подію з «потрібної» сторони та отримати зовсім іншу картину події, яка є насправді. Для прикладного представлення наукового пошуку наведемо аналіз висвітлення подій та інформації про Україну у різних медіа Європи у 2023 році, тобто в період повномасштабного вторгнення російської федерації на територію України.

Стаття «Як висвітлюють Україну в різних медіа Європи», що розміщена на сайті Visit Ukraine [11], аналізує, як різні європейські медіа висвітлюють події в Україні, з акцентом на вплив російської пропаганди. Цей аналіз відповідає сучасним політичним і медійним тенденціям в Європі, що можна детальніше проаналізувати з урахуванням реалій і фактів. Представимо аналіз контентно-тематичного інформаційного відображення по країнах.

В Угорщині медіа часто підтримують проросійські наративи через політику уряду Віктора Орбана. Угорський уряд, як і підконтрольні йому медіа, активно просувають російські пропагандистські меседжі. Це проявляється в тому, як угорські медіа подають інформацію про конфлікт, наголошуючи на «захисті російськомовного населення», і,

звинувачуючи українську сторону в агресії. Така позиція відображає офіційну лінію уряду та інформаційну політику держави, яка часто суперечить загальній політиці Європейського Союзу щодо підтримки України.

Франція намагається зберігати баланс, проте її медіа часто використовують інформацію з російських джерел. Це призводить до частого поширення російських наративів у французьких новинах. Наприклад, французькі ЗМІ можуть акцентувати увагу на економічних проблемах в Україні або висвітлювати корупційні скандали, що грає на руку російській пропаганді. Такий підхід відображає внутрішню політику Франції, де існує значна проросійська частина населення і політичні сили, які закликають до діалогу з Росією.

Німеччина демонструє підтримку України, проте й тут поширюються деякі російські міфи. Німецькі ЗМІ, хоча й загалом підтримують Україну, часто звертають увагу на питання корупції і внутрішніх проблем України. Це відповідає загальній європейській тенденції до критичного підходу в журналістиці, але водночас може несвідомо підтримувати російські дезінформаційні кампанії, спрямовані на дискредитацію української влади. Зокрема, вплив здійснюється через заклики проросійських інтелектуалів, які постійно підкреслюють важливість досягнення миру в Україні «будь-якою ціною».

В Італії висвітлення подій в Україні часто відходить на другий план через внутрішні політичні та економічні проблеми. Італійські медіа рідко детально аналізують конфлікт в Україні, і часто відображають проросійські настрої, особливо серед бізнес-кіл, які зацікавлені у збереженні економічних зв'язків з Росією. Це також відображає загальну тенденцію до фокусування на внутрішніх проблемах і зменшення уваги до міжнародних конфліктів.

Латвія є одним із найактивніших прихильників України в Європі. Латвійські медіа широко висвітлюють події в Україні, наголошуючи на агресії Росії і підтримуючи українську сторону. Проте значна частина населення, яка говорить російською, залишається під впливом російських медіа. Це створює внутрішній розкол в суспільстві і ускладнює інформаційну боротьбу з російською пропагандою.

Таким чином, висвітлення подій в Україні в європейських медіа відображає як внутрішньополітичні, так і зовнішньополітичні тенденції. Вплив російської пропаганди залишається значним у багатьох країнах, що вимагає постійної уваги до медіаграмотності та критичного мислення серед громадськості.

Внутрішні політичні обставини країн часто визначають їхнє медійне висвітлення подій в Україні. У країнах, де уряди мають проросійські настрої, медіа також схильні поширювати проросійські наративи. Наприклад, в Угорщині політика Віктора Орбана призводить до значного впливу російської пропаганди на медіа. Аналогічно, в Італії внутрішні економічні проблеми і політичні настрої сприяють менш активному висвітленню конфлікту в Україні, з акцентом на збереженні економічних зв'язків із Росією.

У країнах із проукраїнською позицією, як Латвія, медіа активно підтримують нашу державу, хоча російськомовна частина населення залишається під впливом російських ЗМІ. Це створює внутрішню напруженість і вимагає від урядів та медіа активної роботи над підвищенням медіаграмотності населення.

На зовнішньополітичному рівні європейські країни прагнуть балансувати між підтримкою України та уникненням відкритого конфлікту з Росією. Це відображається у висвітленні подій, де країни, такі як Франція та Німеччина, намагаються зберігати нейтральну позицію, щоб не погіршити відносини з Росією. Так, французькі ЗМІ часто використовують російські джерела, що може впливати на об'єктивність новин.

Німеччина, незважаючи на підтримку України, також поширює певні російські міфи, що відображає її прагнення до дипломатичних рішень і збереження економічних зв'язків з Росією. Це стосується й інших країн, де економічні інтереси можуть

перевершувати політичні принципи, що зумовлює складні медійні ландшафти. Також на це впливають вихідці із РФРСР, які переїхали в Німеччину, або були депортовані. Вони також мають певний вплив на німецьке суспільство зі своїми проросійськими настроями.

Аналізуючи контентно-тематичну інформаційну представленість України в країнах ЄС бачимо, що медіа мають кілька важливих характеристик. По-перше, вони забезпечують доступ до інформації для великої кількості людей. По-друге, для передачі інформації використовуються спеціальні технічні засоби. Окрім того, взаємодія між комунікатором і аудиторією відбувається на відстані в часі та просторі, що робить медіа важливим елементом для глобального обміну інформацією. Важливою особливістю є також односпрямованість комунікації – інформація передається від джерела до одержувача без можливості миттєвого зворотного зв'язку.

Аудиторія медій не є стабільною, оскільки вона може змінюватися в залежності від зацікавленості до конкретної теми. Популярність певних програм, статей чи публікацій може спричинити тимчасове збільшення аудиторії, що є важливим фактором для медіа, які орієнтуються на максимальне охоплення та вплив.

У кожному сучасному суспільстві медіа виконують цілу низку загальних завдань, які можуть варіюватися залежно від контексту, але їх сутність залишається незмінною. Однією з найбільш критичних функцій є інформаційна функція, яка полягає в зборі та розповсюдженні відомостей про найбільш значущі події для громадян та органів влади. Інформація, що передається через мас-медіа, не лише відображає факти, а й включає в себе їхню інтерпретацію, коментарі та оцінки, що дозволяє аудиторії краще зрозуміти контекст подій.

Інформація є не тільки засобом спілкування, але й потужним інструментом впливу та функціонування інформаційної політики, який передається через різноманітні канали, що відкривають нові можливості для маніпуляції, навчання та розвитку. Вільне поширення інформації є одним з найважливіших чинників розвитку суспільства в політичному, економічному, культурному та особистісному аспектах.

Образ держави – це складний процес, що включає створення та поширення через медіауявлення про різні аспекти життя країни, такі як її економіка, культура, історія, природа, наука, ресурси, соціальний уклад і психологічні риси населення. Медіа відіграють ключову роль у формуванні цих уявлень, забезпечуючи передачу інформації, яка не лише інформує, але й формує ставлення громадян і міжнародної спільноти до певної країни. Згуртоване і цілеспрямоване медіапредставлення держави може мати вирішальне значення для сприйняття її як у зовнішньому світі, так і всередині країни.

Внутрішньополітичні та зовнішньополітичні тенденції є вирішальними факторами у формуванні інформаційно-політичного іміджу України в європейських країнах. Вони визначають, які наративи поширюються, і як громадськість сприймає події, що відбуваються в Україні. За словами дослідника Д. Дубова, «останнім важливим питанням є концептуальна трансформація системи управління комунікативними спроможностями держави в інтересах забезпечення її національних інтересів. На сьогодні така координація є ситуативною та несистемною, хоча і частково врегульованою окремими нормативно-правовими документами» [1, с. 91].

Здійснивши аналіз внутрішнього представлення та зовнішнього сприйняття у інформаційно-політичному середовищі функціональних характеристик України, можемо сказати, що інформаційне представлення супроводжується малою кількістю аргументів, немає достатніх фактів. У науковому пошуку вчений Д. Дубов говорить, що «таким чином, сьогодні державна інформаційна політика потребує ґрунтовного перегляду, передусім у частині пріоритетів. Більше того, стрімка зміна воєнно-політичної ситуації навколо України та у світі загалом свідчить про те, що навряд чи такі пріоритети мають бути жорстко визначені саме на рівні законів, – це швидше питання документів рівня доктрин чи стратегій, які можуть більш оперативного коригуватися у

випадку подальших радикальних змін зовнішньо- та внутрішньополітичної ситуації. Крім того, слід відмовитись від традиційної практики визначення таких пріоритетів через занадто узагальнені категорії, коли не завжди зрозуміло, що насправді має бути віднесено до них на рівні практичної реалізації» [1, с. 91].

Ми вже звикли до того, що в нашому інформаційному просторі чути заяви, позиції, думки людей, які представляють інтереси інших держав. Громадська думка сьогодні стає більш активним і дієвим регулятором політичного процесу. У деяких випадках актуалізація масової свідомості у вигляді громадської думки може дезорганізувати процес політичного управління. Коли ті чи інші політичні ідеї закріплені в масовій свідомості, існують в істинних, позитивних стереотипах, медіа здатні досягти потрібного результату, не звертаючись до громадської думки. Громадська думка стає в цьому випадку потужним засобом інформаційної політики держави, інструментом реалізації політичних задумів і досягнень політичних цілей у інформаційному суспільстві, оскільки інформаційний простір це сукупність відносин між носіями інформації та її одержувачами.

Висновки та перспективи. Сучасна інформаційна політика в контексті функціональних контентно-тематичних характеристик є базовою ареною боротьби за лідерство країни та ключовим елементом його промоційно-презентаційного супроводу. Аналіз контентно-тематичних особливостей інформаційної політики України характеризується акцентуацією широкого спектру медіависвітлення на інтеграцію в світовий інформаційний простір, що неминуче позначилося на міжнародній політиці й викликало зародження нового виразу міждержавних взаємин загалом.

Українська інформаційна політика є функціональним представленням та змінюється відповідно до зовнішньо- та внутрішньо-політичних викликів, де головну роль відіграють державні комунікаційні стратегії, спрямовані на протидію дезінформації та забезпечення інформаційної безпеки. У час інформаційної війни, ведення інформаційно-психологічної операції, цифрової трансформації та гібридних загроз, які функціонують у інформаційному просторі. Залучення громадськості до створення та поширення інформаційного контенту робить інформаційну політику більш інтерактивною та незалежною в інформаційно-правовому медіасередовищі. Вплив інформаційної політики на формування громадської думки підтвердило, що ефективне управління інформаційними потоками підвищує рівень довіри до національної інституційності. Інформаційна політика сприяє консолідації суспільства та демократичного розвитку України і є потужним інструментом впливу на суспільно-політичні процеси.

1. Дубов Д. В. Державна інформаційна політика України в умовах гібридного миру та війни. *Стратегічні пріоритети*, 2016, Вип. 3. С. 86-93.
2. Кормич Б. А. Інформаційна безпека: організаційно-правові основи: навч. посіб. для вузів. Київ : Кондор, 2004. 384 с.
3. Ліпкан В.А. Інформаційна безпека в умовах євроінтеграції: навч. посіб. Київ : КНТ, 2006. 280 с.
4. Нестеряк Ю. В. Теоретико-методологічні засади державної інформаційної політики: вітчизняні та зарубіжні напрацювання. *Економіка та держава*, 2013, Вип. 11. С. 136-139.
5. Орлов П. Інформація та інформатизація: нормативно-правове забезпечення: науково-практичний посібник. Харків : Вид-во нац. ун-ту внутрішніх справ, 2003. 721 с.
6. Пахнін М. Л. Принципи, завдання та інструменти державної інформаційної політики України в сучасних умовах. *Теорія та практика державного управління*, 2014, Вип. 3. С. 87-95.
7. Почепцов Г. Г. Сміслові та інформаційні війни. *Інформаційне суспільство*, 2013, Вип. 18. С. 21-27.
8. Присяжнюк М. Прийоми маніпулювання свідомістю людей через засоби масової інформації. *Науковий експрес. Хмельниччина*. 2010. №3. 40 с.
9. Сенченко М. Четверта світова «інформаційно-психологічна» війна. *Вісник Книжкової палати : науково-практичний журнал*. Київ, 2006. №2. С. 3-6.

10. Сірий С., Турченко Ю. Інформаційна політика України доби глобалізації: теоретичний аналіз. *Політичний менеджмент*, 2012, Вип. 4-5. С. 237-245.
 11. Liubchenko, A., Kozakov, V., Petkun, S., Ignatenko, O., & Vinetska, R. The role and place of Ukraine in modern international information policy: modern challenges and strategic imperatives of cooperation. *Salud, Ciencia y Tecnología-Serie de Conferencias*, 2024 (3), 1131.
 12. Oleksiyuk, T., Ptashchenko, O., Krasnoshchok, V., Grytshyshen, D., & Sergiienko, L. Development of Information Policy of Ukraine under Martial Law. *Review of Economics and Finance*, 2023, Vol. 21, 1432-1437.
 13. Visit Ukraine: Як висвітлюють Україну у різних медіа Європи? URL: https://visitukraine.today/uk/blog/1889/how-is-ukraine-covered-in-different-european-media#google_vignette
1. Dubov, D.V. (2016), "State information policy of Ukraine in the conditions of hybrid peace and war", *Stratehichni Priorytety [Strategic priorities]*, vol. 3, pp. 86–93.
 2. Kormych, B.A. (2004), *Information Security: Organizational and Legal Foundations: textbook for universities*. Kyiv, Condor, 384 p.
 3. Lipkan, V.A. (2006), *Information security in the conditions of European integration: textbook*. Kyiv, KNT, , 280 p.
 4. Nesteryak, Yu.V. (2013), "Theoretical and methodological foundations of state information policy: domestic and foreign developments", *Ekonomika ta derzhava, [Economy and State]*, Issue 11, pp. 136-139.
 5. Orlov, P. (2003), *Information and informatization: regulatory and legal support: scientific and practical manual*. Kharkiv, Publishing house of the National University of Internal Affairs, 721p.
 6. Pakhnin, M.L. (2014), "Principles, tasks and instruments of state information policy of Ukraine in modern conditions" *Teoriia ta praktyka derzhavnoho upravlinnia [Theory and practice of state governance]*, Issue 3. pp. 87-95.
 7. Pocheptsov, H.H. (2013), "Meaningful and information wars". *Informatsiine suspilstvo [Information society]*, Issue 18. pp. 21-27.
 8. Prysiazhniuk, M. (2010) "Techniques for manipulating people's consciousness through mass media. Scientific Express", *Naukovyi ekspres. Khmelnychchyna [Scientific Express. Khmelnytskyi region]*. No. 3. 40 p
 9. Senchenko, M. (2006) "The Fourth World «Information and Psychological» War" [Visnyk Knyzhkovoї palaty], No. 2. pp. 3-6.
 10. Siryi, S. and Turchenko, Yu. (2012) "Information policy of Ukraine in the era of globalization: theoretical analysis" *Politychnyi menedzhment [Political management]*, Vol. 4-5. pp. 237-245.
 11. Liubchenko, A., Kozakov, V., Petkun, S., Ignatenko, O., & Vinetska, R. (2024), *The role and place of Ukraine in modern international information policy: modern challenges and strategic imperatives of cooperation*. *Salud, Ciencia y Tecnología-Serie de Conferencias*, 2024 (3), 1131.
 12. Oleksiyuk, T., Ptashchenko, O., Krasnoshchok, V., Grytshyshen, D., & Sergiienko, L. (2023), Development of Information Policy of Ukraine under Martial Law. *Review of Economics and Finance*, vol. 21, 1432-1437.
 13. Visit Ukraine (2023), "How is Ukraine covered in different European media?", Available at: [url: https://visitukraine.today/uk/blog/1889/how-is-ukraine-covered-in-different-european-media#google_vignette](https://visitukraine.today/uk/blog/1889/how-is-ukraine-covered-in-different-european-media#google_vignette) (accessed 18 December 2024).

UDC 32:316.77(477)

INFORMATION POLICY OF UKRAINE: CONTENT AND THEMATIC CHARACTERISTICS

Ovchar Yulia, PhD student, Ivan Franko National University of Lviv, Lviv, Ukraine, yulia.ovchar@gmail.com.

ORCID – <https://orcid.org/0009-0003-9412-699X>

Introduction. In the modern functioning of society, information is one of the key resources for participation in the adaptive and personal development of a person. In the 21st century, information appears not only as an evolutionary, but also as a strategic value of society, which is in the interaction of domestic and foreign political ways of implementing information policy and

content and thematic support of representation in society and is one of the important factors in ensuring the power of the state. As a result of the processes of informatization and the technical revolution, the formation of an information society took place.

Relevance and purpose. The study of the functioning of Ukraine's information policy in terms of content and thematic characteristics is due to the growing importance of information in modern society, especially in the context of information warfare, information and psychological operations, digital transformation and hybrid threats that operate in the information space. The purpose of the article is to analyze Ukraine's information policy in terms of content and thematic characteristics and to identify its key aspects, mechanisms of implementation and influence on socio-political processes.

Methodology. The research methodology is based on a comprehensive and systematic approach that combines quantitative and qualitative methods of analysis. We used the following methods: analysis and synthesis, induction and deduction, content analysis and discourse analysis.

Results. Ukraine's information policy performs a number of key functions aimed at ensuring information sovereignty and state security. The analysis of Ukraine's information policy is accompanied by a serious promotional presentation and content and thematic characteristics of the content of the information space.

Conclusions. The information policy of Ukraine is comprehensive and dynamic, adapted to modern challenges and focused on supporting democratic values. The sphere of modern information functioning is oriented towards strengthening national security, countering disinformation and forming a positive image of the state in the international information environment.

Keywords: *information policy, information space, content, media, promotion.*

Стаття надійшла до редакції 15.02.2025 р.

Рекомендовано до видання 12.03.2025 р.